

L'ABRIC

Nikolai Gògol

En un departament ministerial... M'estimo més no dir quin, perquè no hi ha al món res tan susceptible com els nostres funcionaris, oficials i escriptors. Avui cada home particular sent ofesa en la seva persona tota la societat. No fa gaire es deu haver presentat el report d'un capità de policia —no recordo de quina ciutat— en el qual aquest exposa extensament que els decrets imperials ja no tenen cap valor, i que el nom sagrat d'un capità de policia és pronunciat amb cínic menyspreu, i com a justificant ha afegit al report una voluminosa novel·la, en la qual, a cada deu pàgines, apareix un capità de policia en complet estat d'embriaguesa. Així, per evitar molèsties, no diré de quin departament ministerial es tracta, m'estimo més dir «un» departament ministerial qualsevol...

En un departament ministerial, doncs, hi havia un funcionari, qualsevol. No es pot dir que sobresortís entre la colla dels altres, perquè era menut, gravat, pèl-roig i curt de vista, tenia el cap pelat i unes galtes molt arrugades, i el seu color de cara indicava que patia de morenes. No s'hi pot fer res. En té la culpa el clima de Petersburg. Per no oblidar el seu grau —perquè a Rússia abans que tot cal declarar el grau—, era això que se'n diu un conseller titular etern, que tanta brometa hi han fet, com és sabut, alguns escriptors; aquests no poden deixar el costum de tirar-se damunt de gent que no es pot defensar. Es deia de cognom *Baixmatxkin*, mot que evidentment deriva de *baixmak*; però no sabem com ni quan la família havia pres aquest cognom. El que és cert és que el seu pare, el seu avi i fins el seu cunyat, en fi, tots els *Baixmatxkin*, havien portat sabates, a les quals feien posar mitges soles només tres vegades l'any. Els seus noms eren *Akaki Akàkievitx*. És molt possible que aquests noms semblin estranys al lector i una mica recercats, però jo li puc assegurar que hom no va recercar gens per trobar aquests noms, que més aviat hi van concórrer circumstàncies que n'excloïen qualsevol altre, i hagué d'ésser així. *Akaki Akàkievitx* nasqué, si no recordo malament, la nit del 23 de març. La seva mare, Déu l'hagi perdonada, muller d'un funcionari i una dona excel·lent, prengué de seguida, com es pertany, disposicions, perquè l'infant fos batejat. Encara era al llit, que estava de cara a la porta, i a la seva dreta hi havia el padrí, *Ivan Ivànovitx Ieroixkin*, cap d'oficina al Senat i un home en tot distingidíssim, i la padrina, *Arina Semènova Bielobrúixova*, muller d'un tinent de policia i a més dotada de rares virtuts. Padrí i padrina deixaren a la partera l'elecció entre els tres noms següents: *Mòkia*, *Sòssia* i *Khosdadat màrtir*, però ella no volgué: «No, i ara, quins noms!» Per apaivagar-la, obriren el calendari per un altre lloc i sortiren els noms: *Trefili*, *Dula* i *Barakhasi*. «Això sembla un càstig de Déu!», exclamava la mare. «Quins noms tan

horribles! No els havia sentits mai! Si almenys fos Varrabàs o Varuc... però Trefili i Barakhassi! Ai! Ai!» Una altra vegada padrí i padrina tornarem a girar full: sortiren Pafsicakhi i Vakhtissi. «Ja veig», gemegà la mare, «que és la seva planeta. I ja que no pot ésser d'altra manera, que es digui com el seu pare. Aquest es deia Akaki, que també se'n digui el seu fill!» I així li posaren Akaki Akàkievitx. El bateig tingué lloc, i el xicotet hi va plorar i va fer ganyotes com si hagués pressentit que amb el temps havia d'ésser conseller titular. He contat tot això perquè el lector mateix vegi que no podia ésser altrament i que en aquestes circumstàncies un altre nom hauria estat absolutament impossible.